

4. postna nedelja

Pirniče, 11. marec 2018

»Da bi se svet po njem rešil!«

Dragi bratje in sestre!

Današnja božja beseda nam skuša Boga pokazati, kakršen je po srcu, njegovo resnično bistvo; predstavi nam ga v vsej njegovi ljubezni do človeka.

Prvo berilo na izjemno skoncentriran način povzame zgodovino izvoljenega ljudstva. Pravi, da je ljudstvo skupaj z duhovniki, »kopičilo nezvestobo, posnemalo vse gnusobe narodov in oskrnilo Gospodovo hišo.« Bogu pa ni bilo vseeno zanje, zato jim je pošiljal preroke, da bi ljudi vendarle spravili k pameti in na pravo pot, pa se trdoglavo ljudstvo ni in ni hotelo poboljšati. Ko se je zlo nakopičilo do te mere, da ni bilo več poti nazaj, je Bog dopustil, da so posegli njihovi sovražniki in končno naredili red: ljudstvo so odpeljali v ujetništvo za 70 let, dokler ni opravilo pokore za vse storjene nezvestobe.

Morda bo ob tem kdo pomislil: »Pa kakšen Bog je to, ki dovoli, da njegove izbrance doleti taka nesreča?« A če smo realni, če pogledamo na stvari z določene distance, bomo kaj kmalu spoznali, da je Bog ravnal prav. Ljudstva ni kaznoval, ker ga ne bi ljubil, pač pa ravno obratno: ker jim je želel dobro, je dopustil, da jih doleti nesreča. Kogar Bog ljubi, tega tepe, pravi slovenski pregovor.

Mar starši, ko vzgajate svoje otroke, ne delate nekaj podobnega? Saj jih ne kaznujete iz sovraštva ali sadizma, pač pa iz ljubezni. Preprosto zato, ker veste, kako pomembno je, da si določene stvari zapomnijo za vse življenje. Zato, da vedo, da so določena dejanja povezana tudi z bolečino. In bolečina, ki jim jo povzroča kazen, je le blede senca tiste bolečine, v katero jih lahko porinejo napačna dejanja. V trenutku, ko so jo deležni, otrokom kazen seveda ni prav nič všeč; vi pa - upajoč, da bodo nekoč to razumeli - veste, da je to zanje v prvi vrsti zdravilo. Kazen, bratje in sestre, je v resnici zdravilo. Tudi Bog, ko kaznuje, kaznuje iz ljubezni.

O drugem načinu, s katerim nam Bog izkazuje svojo ljubezen, nam tokrat spregovori evangelijski odlomek. »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje«. V teh nekaj besedah je pojasnjena vsa skrivnost odrešenja. Če smo v prvem berilu slišali, da je Bog med ljudi pošiljal svoje preroke, ker se mu je ljudstvo smililo, potem nam evangelij razkrije, da je konec koncev iz te iste ljubezni in

usmiljenja do ljudi, med nas poslal celo svojega Sina. Z drugimi besedami: sam je postal človek, da bi nam lahko bil blizu in bi nam z lastnim zgledom pokazal pravo pot.

In kakšno pot je pokazal? Pot ljubezni! »Nihče nima večje ljubezni«, nam pravi, »kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje«. In Jezus nam tega ni zgolj govoril, temveč dejansko živel. Za nas, svoje prijatelje, je dal svoje življenje in nam tako brez besed pokazal pot, ki vodi v rešitev. Ta pot je ljubezen. Morda ne v tako radikalnem smislu, kot nam kaže Jezus, ali kdo od svetnikov, ki so dejansko dali svoje življenje za bližnje. Odpovedovati se sebi v blagor drugih se je mogoče na celo vrsto načinov; ljubezen, če je res iskrena, že najde pot. In če bomo stopili nanjo ter korak za korakom stopali po njej, se nam cilj ne izmakne: rešeni bomo. In prav to je konec koncev edini pravi cilj, zaradi katerega je Bog sploh postal človek: »da bi se svet po njem rešil«. Amen.